

[Justitsministeren.]

fremføre endnu flere Indvendinger derimod. Jeg tror det ikke.

Derfor vil jeg raade Folketinget til at sige: vi vil ikke gaa ind i en Diskussion om dette Spørgsmaal stykkevis, vi vil have Spørgsmaalet undersøgt for alles Vedkommende; derfor vil vi ikke udtale os desangaaende, men ønsker, at Spørgsmaalet i det andet Ting tages op til en samlet Behandling. Det bedste vilde være, at Ændringsforslaget toges tilbage, saa at der ikke blev Lejlighed til at udtale sig hverken for eller imod.

Formanden: Jeg vil henstille, at vi nu snart kunde afslutte Forhandlingen om de stillede Ændringsforslag.

Det ærede Medlem Hr. Vagn Bro har Ordet.

Vagn Bro: Jeg frafalder Ordet.

Knud Hansen: Jeg kan ikke tiltræde den Betragtning, som er gjort gældende af den ærede Ordfører og den højtærede Minister, at naar man en Gang er indgaaet paa et Kompromis, naar man har frafaldet sit principale Standpunkt for dog at opnaa noget i en Sag, som man er stærkt interesseret i, skal man være afskaaret fra at arbejde videre for at faa dette Forhold forbedret i Fremtiden.

Baade den ærede Ordfører og den højtærede Minister talte om, at man skulde overgive denne Sag til Landstinget, for at den kunde faa en rolig Overvejelse. Jeg tror, at alle Medlemmer i Udvalget — det skulde da være med Undtagelse af Formanden — har været tilbøjelige til at overveje denne Sag saa roligt og sagligt, som den overhovedet kunde overvejes, og jeg tror, at ærede Medlemmer af den Maade, hvorpaa Ordføreren udtalte sig her fra Talerstolen nu, vil have faaet det Indtryk, at hvis der er nogen, der ikke har været tilbøjelig til at give denne Sag en rolig Overvejelse, saa er det ham. Det ærede Medlem siger, at Retfærdigheden vil græde, hvis man gennemfører dette Ændringsforslag. Det er dog vist med tørre Taarer, Retfærdigheden vil græde.

Det er kun rimeligt, at de Folk, der har Retten til at føre Sager for Landsretten, og som har benyttet den i nogen Udstrækning, eller som ønsker at benytte den i noget videre Udstrækning, ogsaa faar Lov til at betegne sig som Landsretssagførere. Jeg forstaaer ikke, at dette Spørgs-

maal kan vække en saadan Modstand, som det har vakt, og at det kan vække Lidskaberne, saa stærkt, som det synes at have gjort.

Nu siger den ærede Ordfører for at paapege, hvor urimeligt dette Forslag er, at hvis en Mand i 1920 har haft en Sag for Landsretten, vil han altsaa kunne gaa op og aflægge denne Prøve og saa have Lov til at betegne sig som Landsretssagfører. Ja, sker der egentlig nogen stor Skade ved det? det kan jeg ikke indse. Men hvis der er en Mand, som i 1920 har haft en Sag for Landsretten, men siden ikke har haft nogen Sag for Landsretten, vil jeg ikke tro, at den Mand vilde søge om at faa Lov at betegne sig som Landsretssagfører, for han ønsker ikke at benytte sig af den Ret, han har i saa Henseende.

Der indvendes: hvis en Mand har ført 3 Sager som Prøvesagfører for Landsretten og han er dumpet, kan han ganske roligt fortsætte og faa en hel Række Sager og faa Betegnelsen alligevel, naar han har haft det fornødne Antal Sager inden Forløbet af de 5 Aar. Jeg er imidlertid tilbøjelig til at tro, at hvis en Sagfører har prøvet ved Landsretten og er dumpet, vil Folk ikke være saa tilbøjelige til at give ham Sager at føre for Landsretten.

Naar det ærede Medlem har betegnet dette Forslag saa skarpt, som han har gjort, synes jeg i alt Fald, der vil være Grund til dog at lægge Mærke til, at et Flertal af Retsplejeudvalget har anbefalet, at disse Sagførere, som har Ret til at procedere for Landsretten, ogsaa faar Ret til at benævne sig som Landsretssagførere. Det er dog ret almindeligt, at naar man kan udføre en eller anden Virksomhed, har man Lov at betegne sig saaledes, at Folk kan se, at man udfører denne Virksomhed.

Jeg kan ikke forstaa, at en Sagfører, naar han gennem en Aarrække har ført en Mængde Sager for Landsretten, saa ikke skal have Tilladelse til at betegne sig som Landsretssagfører. Jeg finder, at det, der sker ved dette Forslag, er ret og rimeligt, at den, der i Løbet af 5 Aar har haft 10 Sager for Landsretten, faar Tilladelse til at betegne sig som Landsretssagfører, og at de, der overhovedet har ført Sager for Landsretten, har Adgang til at prøve for Landsretten og, naar de har bestaaet Prøven, saa at betegne sig som Landsretssagførere.

At der saa er 260, som aldrig har ført Sager for Landsretten og derfor sandsyn-